

עפ"ת 51720/06/21 - איסאייס בלצאו נגד מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי בחיפה בשבתו כבית-משפט לערעורים פליליים

עפ"ת 51720-06-21 בלצאו נ' מדינת ישראל
תיק חיצוני: 566703/2018

בפני	כבוד השופט אברהם בולוס
מערער	איסאייס בלצאו
נגד	
משיבה	מדינת ישראל

פסק דין

1. ערעור המערער על הכרעת דינו של ביהמ"ש לתעבורה בחדרה (כב' השופט עידית פלד) שניתנה ביום 20.5.21 בת"ד 3317-07-19.

בהכרעת הדין ביהמ"ש קמא הרשיע את המערער בעבירות של נהיגה בקלות ראש בניגוד לסעיף 62(2) לפקודת התעבורה (נ"ח) התשכ"א-1961 (להלן: **פקודת התעבורה**) עם סעיף 38(2) לפקודת התעבורה, אי מתן אפשרות להולך רגל להשלים מעבר חציה בבטחה בניגוד לתקנה 67(א) לתקנות התעבורה תשכ"א-1961 עם סעיף 38(3) לפקודת התעבורה, והתנהגות הגורמת נזק וחבלה של ממש בניגוד לתקנה 21(ב)(2) לתקנות התעבורה וסעיף 38(3) לפקודת התעבורה.

2. על פי הנטען בכתב האישום, בתאריך 23.12.18 בשעה 18:48 או במועד סמוך המערער נהג ברכב פרטי מסוג הונדה בפרדס חנה כרכור לפני כיכר; כשהכביש במקום אספלט תקין ויבש, דרך עירונית, דו סטרי עם שטח הפרדה בנוי בין המסלולים, מעבר חציה מסומן בבירור על גבי הכביש, שעת לילה, תאורת רחוב פעלה, ראות טובה שדה הראיה פתוח למרחק של 60 מטר. אותה עת, מימין לשמאל ביחס לכיוון נסיעת המערער, חצתה את הכביש במעבר החציה הולכת רגל ילידת 1948 (להלן: **הולכת הרגל**). המערער נהג רכבו בקלות ראש בכך שלא שם לב לדרך, ללא סיבה סבירה הבחין בהולכת הרגל באיחור, לא אפשר להולכת הרגל להשלים את החציה בבטחה, פגע בה והפילה לכביש. כתוצאה מהתאונה, נחבלה הולכת הרגל בגופה חבלה של ממש, נגרם לה שבר בברך שמאל והיא נזקקה לסד גבס ולטיפול רפואי.

3. המערער כפר במיוחס לו בכתב האישום ובעקבות כך נשמעו ראיות בפני ביהמ"ש קמא. מטעם המשיבה העיד בוחן התנועה, הולכת הרגל, עד ראיה שנהג ברכבו אחרי המערער בזמן קרות התאונה וגם שוטר שהגיע לזירה בסמוך לאחר אירוע התאונה; ומנגד העיד המערער.

בהכרעת דין מפורטת ומנומקת נקבע כי עלה בידי המשיבה להניח תשתית ראייתית המבססת את אשמתו של המערער בעבירות שיוחסו לו בכתב האישום. את נסיבות אירוע התאונה כפי שהוכחו ביהמ"ש קמא סקר בזו הלשון: "ממכלול העדויות שהוצגו בפני עולה הולכת הרגל חצתה את הכביש כשהיא אוחזת שקית בידה בהליכה רגילה במעבר חצייה מימין לשמאל בכיוון נסיעת הנאשם; עד הראייה שנסע מאחורי הנאשם הבחין בהולכת הרגל חוצה את הכביש; והנאשם לא עצר לפני מעבר החצייה, התקדם במהירות איטית לכיוון מעגל התנועה, והבחין בהולכת הרגל באיחור - בתחילת מעבר חצייה לאחר שהספיקה לחצות מרחק של כ-1.6 מטר; ורכב הנאשם פגע בחזית ימנית בהולכת הרגל והפילה לכביש, והיא נחבלה ברגלה חבלה של ממש; ועל פי מסקנות הבוחן, בנסיבות התאונה (מרחק החצייה, קצב החצייה, זמן התגובה לפי חוזר הדרכה), התאונה היא בלתי נמנעת מצד הנהג, אולם מאחר ומדובר במעבר חצייה היה עליו לנהוג בהתאם." (סע' 17 להכרעת הדין)

4. במסגרת הדיון שהתקיים לפניי ביום 6.7.21 המערער הבהיר כי אין חולק לעניין העובדות לרבות באשר להתרחשות התאונה ונזקיה של הולכת הרגל, ועם זאת לגישתו ביהמ"ש קמא טעה במסקנתו וזאת משתי טענות, אליהן אדרש להלן.

5. הראשונה - לטענת המערער בוחן התנועה עצמו ציין בדו"ח ואף העיד, כי גם לו היה המערער מבחין בהולכת הרגל, מגיב ובולם, התאונה לא הייתה נמנעת (עמ' 1, ש' 16). בטיעון זה המערער סמך על עדות הבוחן שמסר בפני ביהמ"ש קמא :

"המסקנה היא כפי שאפשר לראות בסעיף 14 לדוח הבוחן, התאונה היא בלתי נמנעת מצדו של הנהג. אולם מאחר ומדובר במעבר חצייה היה עליו לנהוג בהתאם." (עמ' 4, ש' 22-23).

אני סבור כי המערער נקלע לטעות, שכן כפי שהבוחן הבהיר התאונה לא הייתה נמנעת מפאת נהיגתו של המערער שלא תאמה למצב הכביש ותנאי הדרך, ולא משום נסיבות שנכפו עליו ושללו ממנו את אפשרות התגובה או התערבותו של גורם זר המנתק את הקשר הסיבתי בין נהיגת המערער לתאונה ותוצאותיה. ועוד, ביהמ"ש קמא התייחס בהרחבה בהכרעת הדין לטיעון זה ונימוקיו משכנעים: "בעניין זה יצוין, כי אף אם התאונה הייתה בלתי נמנעת בנתונים שפורטו על ידי הבוחן, הרי שעל הנאשם מוטלת האחריות להתרחשות התאונה על גבי מעבר החצייה, שכן היה עליו להתאים את מהירות נסיעתו, עד כדי עצירה לפני המעבר, באופן שיאפשר לו מתן אפשרות להולכת הרגל החוצה בו להשלים חצייה בבטחה. כאמור, נהג המתקרב למעבר חצייה חב בחובת זהירות מוגברת ביחס להולכי הרגל. עליו לתור אחר הולכי הרגל, להאט מהירותו למהירות שהינה סבירה לפי מצב הכביש ותנאי הדרך, ואף לעצור את רכבו אם הדבר מתבקש, - והכל על מנת לאפשר להולכי הרגל לחצות את המעבר בבטחה (פסקה 18 להכרעת הדין)..".

אמנם נכון כטענת המערער האחריות אינה מוחלטת גם לא קפידה, יחד עם זאת נכון להדגיש כי: **"מתקין התקנות צפה אפוא סכנה האורבת להולכי רגל במעברי חצייה, ועל-כן מצא להטיל על נהג הרכב חובה להאט את מהירות נסיעתו, ועל-פי הנדרש אף לעצור את רכבו, כדי לאפשר להולכי רגל להשלים בבטחה חצייתו של מעבר חצייה. אכן, הדעת נותנת כי על נוהגים ברכב המתקרבים למעבר חצייה שומה עליהם לצפות הימצאותם של הולכי רגל במעבר החצייה - או הולכי רגל העומדים לעלות על מעבר החצייה - ולנקוט אמצעי**

זהירות ראויים למנוע פגיעה בהם. " (ע"פ 8827/01 ישראל שטרייזנט נ' מדינת ישראל, נז(5) 506 (2003)).

לאחר בחינה וניתוח מעמיקים לכלל הראיות, מסקנתו של ביהמ"ש קמא הייתה: "אכן, אחריות נהג לתאונה המתרחשת במעבר חציה אינה אבסולוטית, אך במקרה דנן ניתן היה למנוע את התאונה בנהיגה זהירה יותר **ועצירה לפני מעבר החציה**". (סע' 20 להכרעת הדין). זו מסקנה המתחייבת מהתשתית הראייתית שהובאה בפני ביהמ"ש קמא והעובדות שהוכחו שאין חולק לגביהן, ומכאן דין טענה זו דחיה.

6. והשנייה - כפי שהמערער טען לפניו: "היו צריכים לבוא ולהוכיח בבית המשפט בחוות דעת הבוחן או להעיד אותו על זה, מה היה על הנאשם לעשות כדי למנוע את התאונה. פה נמצאת הרשלנות. כל קביעה אחרת תהפוך את תאונת הדרכים לתאונת אחריות קפידה. זה משהו שאי אפשר לחיות איתו." (עמ' 2, ש' 3-5). הווה אומר, לשיטת המערער משום שהמשיבה לא הוכיחה באילו אמצעי זהירות היה על המערער לנקוט כדי למנוע את התאונה, היה נכון לזכותו מכל העבירות שיוחסו לו בכתב האישום.

גם טיעון זה דינו דחייה. הבוחן הבהיר בעדותו כי נהיגת המערער לא תאמה לתנאי הדרך. באם המערער התקשה לראות הולכי רגל המתקרבים למעבר החציה היה עליו, כפי שביהמ"ש קמא קבע, להאט את נסיעתו אף עד כדי עצירה, דבר שלא נעשה במקרה זה. בכך באה לידי ביטוי רשלנות המערער, דבר המתחדד נוכח הזהירות המוגברת שעל נהגים לנקוט בהתקרבתם למעברי חציה שאף עליהם: "**להתחשב גם באפשרות של התנהגות רשלנית מצידו של הולך הרגל**". (ע"פ 558/97 **רבקה מלניק נ' מדינת ישראל**, פסקה 8 (3.5.98); וגם באפשרות של התפרצות הולך רגל למעבר החציה (ע"פ 6741/09 **אריק בן שטרית נ' מדינת ישראל**, פסקה 3 (3.6.10) וביתר שאת משלא ניתן להבחין בהולכי רגל המתקרבים למעבר חציה, שכן גם במקרה זה: "**תחול על נהגים חובת זהירות גם כלפי אותם הולכי רגל ה"בלתי נראים"** (בג"ץ 8150/13 **דליה כרסטי נ' פרקליטות המדינה**, פסקה 7 (6.8.14)).

7. לאור כל האמור, מסקנתו של ביהמ"ש קמא מבוססת ובדין יסודה, ומכאן אני מורה על דחיית הערעור.

8. למען הסר ספק, עם מתן פס"ד זה עיכוב רכיב הפסילה בפועל שנקבע בגזר דינו של ביהמ"ש קמא פקע.

המזכירות תמצית פס"ד זה לצדדים

ניתן היום, ב' אב תשפ"א, 11 יולי 2021, בהעדר הצדדים.